

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

פסחים דף סז.

במה נחלקו ר' יהודה ור' שמעון דלהלן?

מה דין מצורע שנכנס למחנה?	מניין חילוק מחנות בין הטמאים ¹ ?	
חייב מלקות כמו שאר הטמאים	דכתיב "בדד ישב" וכתיב "מחניהם" ²	לר' יהודה
פטור ⁴ , ד"בדד ישב" נתקו לעשה ⁵	דכתיב "וישלחו מן המחנה" וגו' ³	לר' שמעון

פסחים דף סז:

דינים דלהלן, איזה מהם נוהגים בסוגי הטמאים האלו?

במצורע	בבעל קרי	בזב	בטמא שרץ	בטמא מת	
אינו נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	נוהג	הזאת שלישי ושביעי
נוהג	נוהג	נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	טומאה יוצאה מגופו
נוהג	נוהג	נוהג ⁶	נוהג	נוהג	מטמא באונס
נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	פריעה ופרימה איסור תשמיש ⁷
אינו נוהג	אינו נוהג	נוהג	אינו נוהג	אינו נוהג	משכב ומושב והיסט כלי חרס ⁸
שבעה	טומאת ערב	שבעה	טומאת ערב	שבעה	זמן הטומאה
בכגריס	בחתמת פי האמה ⁹	בכעדשה	בכזית	בכזית	בכמה מטמא

¹ כלומר, שטמא מת צריך להשתלח רק ממחנה שכינה - דהיינו המקדש והעזרות (עד שער ניקנור), וזב ובעל קרי משתלח גם ממחנה לוי - דהיינו הר הבית, ומצורע משתלח גם ממחנה ישראל - דהיינו כל ערי ישראל המוקפות חומה מזמן יהושע בן נון.

² פי', מזה שכתוב גבי מצורע (ויקרא יג:מו) "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו", למדנו שמצורע יושב במחנה לבדו ואין שאר הטמאים יושבים עמו, והיינו שצריך לצאת גם ממחנה ישראל אף שאר הטמאים רשאים להיות שם. ומזה שכתוב (במדבר ה:ג) "ולא יטמאו את מחניהם" למדנו לתת מחנה לזה ומחנה לזה דהיינו שהמחנה שמשתלח אליו טמא מת, לא משתלח אליו הזב, דהוא משתלח מעוד מחנה יותר.

³ פי', מדהזכיר הפסוק (במדבר ה:ב) בפירוש "כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש" ולכאורה אם היה הדין ששלתם משתלחים למחנה אחד יאמר ש"טמא מת" - הקל מכולם - טעון שילוח ואני יודע מכ"ש לשאר טמאים, ומזה שהזכירם, ש"מ שכל אחד משתלח למחנה אחר.

⁴ וכן אמר רב חסדא בסוגיין.

⁵ ר"ש למד חילוק מחנות כדלעיל, ולכן הפסוק "בדד ישב" מיותר לו ללמד גבי מצורע דהלאו שלו שלא יהיה תוך המחנה הוא ניתק לעשה, ולכן אין לוקה עליו.

⁶ אף שאינו נוהג בדיני ראייה שניה ושלישית שלו, מ"מ נוהג בראייה ראשונה שלו, לענין להיות טמא ערב (אבל לא לענין טומאה חמורה).

⁷ דהיינו שצריך לפרוע ולגדל את שער ראשו, וכן צריך לפרוס את בגדיו - דהיינו שילך בבגדים קרועים. עוד הוסיפו התוס' (בד"ה שכן טעון), שהוא מטמא בביאה כשבא לאהל. ומה שנאסר בתשמיש המטה הביאו תוס' (בד"ה שכן עושה), שיש בזה מחלוקת האם רק בימי סופרו או גם בימי חלוטו.

⁸ פי', גבי משכב ומושב לעשותם אב הטומאה - שאם יגע בהם אדם יטמא וגם יטמאו בגדים שעליו, אולם מה שהמשכב ומושב נעשה ראשון לטמא אוכלים ומשקים - זה נוהג גם גבי טמא מת וגבי מצורע. [אכן גבי מצורע יש בזה מחלוקת ראשונים, דרש"י ותוס' בסוגיין הסכימו שאינו מטמא מה"ת אלא אוכלים ומשקים, אולם ע' בתוס' יומא ו: ד"ה שמטמא]. וכן לענין היסט שאם הוזיז כלי חרס בלא נגיעה, אף שכלי חרס אפ"י אינו מקבל טומאה מגבו רק מאוירו בכל אופן טמא.

⁹ כן סוברת סוגיין שלכן חמור מצורע מזב ובעל קרי, והיינו כדעת ר' נתן בר' ישמעאל. אכן חכמים חולקים וס"ל שמטמא במשהו, וכך נפסק להלכה.